

[Henning Dyremose]

vel meget rimeligt af alle lønmodtagere – ifølge skatteministerens egen ordbog. Og det næststørste er de grønne skatter. Det er altså det, der bliver lagt på alle husholdninger, herunder de husholdninger, hvor SF jo har ret i det synspunkt, at det selvfølgelig belaster dem med de laveste indtægter relativt mest. Det er altså ikke noget med, at skatteundvigerne nu kommer til at betale. Og så er der et lille bidrag på 6,6 mia. kr., som kommer fra andre skatteændringer. Det er regeringens egne tal, tabel 3.1., side 26.

Derfor skulle hr. Bilgrav-Nielsen have holdt sig til sit første indlæg. Det var det rigtige.

Anden næstformand (Grove):

Vi fortsætter ordførerrækken.

Glønborg (KRF):

Vi har grund til at glæde os over, at det danske folkestyre også i dette folketingsår har vist sig at være fuldt ud funktionsdygtigt.

Mens barske nyheder vælter ind over os fra andre lande, nære og fjerne – om voldelige omvæltninger, politiske mord, tumulter i parlamenter, kuplignende magtovertagelser, ja, regulære borgerkrige – så gennemfører vi et regeringsskifte helt efter spillereglerne, endnu en folkeafstemning om vort tilhørsforhold til EF og i disse dage en stor skattereform.

Jeg siger ikke, at alt går helt rigtigt til. Der begås også fejl i Danmark, både i ministerier og andre steder i det offentlige system. Ja, også i privatlivet og i erhvervslivet overtrædes love og regler. Men det forkerte får ikke lov til bare at fortsætte; normalt skrides der ind. Selv om vor retsmølle maler langsomt, må vi glæde os over, at den fungerer.

Der er skønhedsfejl i vore systemer, men der er også vilje til at fjerne dem. Den vilje er det fundamentalt vigtigt at bevare. Vi har heldigvis i Danmark en presse, der er meget vågen, ikke mindst over for kritisable forhold. Det kritiske blik er også skarpt hos en lang række organisationer – ingen nævnt, ingen glemt. Mediebilleder bliver derfor nemt domineret af kritik og afsløringer af fejl, der hurtigt udnævnes til skandaler.

Folk, som ikke har lejlighed til at følge det daglige arbejde i de folkevalgte organer og i forvaltninger og administration, får nemt det indtryk, at fejlene er det almindelige.

Politikere, embedsfolk og presse har et fælles ansvar for, at billedet korrigeres og afbalanceres ved, at man fremhæver de positive sider, som reelt er fremherskende i vort system. For at vi kan bevare viljen og evnen til at rette fejl, er det nødvendigt at bevare troen på, at samfundet er værd at beholde. Alternativet er revolution, og det vil vi ikke have.

Jeg må indrømme, at nogle af de gange, vi har set Venstres formand, hvor han ikke har skruet smilet på, men vist os det andet blik, har jeg kunnet få den formastelige tanke, at den mand ligner én, som er klar til at lave revolution for at komme til magten igen.

Nu går det næppe så slemt. Vi er jo langt fra provisorietiden, hvor Venstrefolk samledes i riffelforeninger for at gå til kamp mod højrefolkene. Nu har de to gamle ærkefejndepartier jo forandret sig så meget, at de har været allierede i mange år, men Venstre har jo altså også prøvet andet. For tredje eller fjerde gang i dag må jeg gøre opmærksom på, at i 1978-79 gjorde de det, som utallige Venstrefolk ellers har fortalt mig i de sidste måneder var noget af det værste man kunne gøre, nærmest en utilgivelig handling: De dannede regering sammen med Socialdemokratiet.

Når jeg forsøger at tyde Venstreformandens blik og finde ud af, hvad han inderst inde pønser på, kan den tanke også opstå, at han vil manøvrere midterpartierne ud for selv at kunne danne flertalsregering sammen med Socialdemokraterne. Men foreløbig står V og K jo tæt sammen om at løse den opgave, som partierne på fløjene plejer at løse, nemlig at så mistillid til vort samfund ved at rakke lovene og de deraf følgende ordninger langt ned i skidtet.

Jeg ved, at mange seriøse konservative og Venstrefolk har det skidt ved at deltage i dette spil. Selv om det ikke bliver til revolution, tager det arbejdslysten og fællesskabsfølelsen fra mange mennesker og bliver derved samfundsskadeligt. Vi er mange, som venter spændt på, at de konstruktive kræfter igen vil tage foringen i de to partier. Efter mange års samarbejde ved vi, at de findes.

I de snart 20 år, Kristeligt Folkeparti har været repræsenteret i Folketinget, har vi samarbejdet med alle de syv andre partier, som er her. Trods den dybtgående uenighed, vi har på mange vigtige områder, har vi fra hvert eneste parti oplevet at få støtte til forslag, vi har frem-